

— O, waarmee dan? Anns helder-blauwe oogen verdonkerden even, ze zag Lilly's bos. — Is het iets....

Haastig zei Lilly: Neen, wat bedoel je? — O nee. Ze is directrice over de meisjes van een groote zaak. Het is niet om het geld, we zijn rijk genoeg, maar moeder had voor haar huwelijk ook altijd gewerkt, ze was een zelfstandige vrouw, want ze is eens uit haar ouderlijk huis weggelopen.

Ze was hoe langer hoe vlugger gaan spreken, voelde zich voldaan over den vorm, waarin ze dit moeilijk-zegbare gevat had. Ann zou het begrijpen, zoo, en er haar niet om minachten.

— Jé, waarom was ze weggelopen? een liefdes-geschiedenis, natuurlijk.

Bijna beschaamde het Lilly dat haar bekentenis nu bedolven werd onder iets dat lang geleden was gebeurd, en waarvan ze geen enkele bijzonderheid wist. Ze haalde haar schouders op. — Och, eigenlijk is me dat nooit verteld, en het kan me ook niet schelen.

— Nou, zei Ann, een beetje schamper en ongeloovig, weggaan naar een ander land, waar je misschien nooit eerder geweest bent, zou jij dat doen?

— Ik weet niet, — als het moest.

— Moest? als je nog je ouders hebt?

— Nou ja, je zei zelf: Een liefdes-geschiedenis, dus een ander.... ze bloosde donker, een ander, — die je smeekt, misschien....

— Kan je 't je indenken? Ze stiet Lilly aan met haar elleboog. De Held en jij? samen naar Frankrijk; hij praat vloeiend, natuurlijk. Ze zuchtte, begon plotseling weer in een lach: Bonne vieille, que fais-tu là?

— We hebben hem het laatste uur, zei Lilly.

— Ja. Zou jij dat durven: de school uitgaan gelijk met hem, en....

— En dan?

— En met hem loopen op straat? O, je zoudt gauw gezien worden. Maar als je vlucht, neem je natuurlijk een dichte auto. — Ze lachte weer, hoog en klaterend. — Wat een gek idee, zeg, dat je van je moeder zou kunnen leeren, hoe je zoiets doen moet.

— Ik geloof dat ze alléén uit Holland is weggegaan, zei Lilly. — Haar stem klonk stroef. — Weet jij hoe die eerste algebra-som is?

— Ik? wat dacht je van me?

Ze naderden de school.

(Wordt vervolgd).

